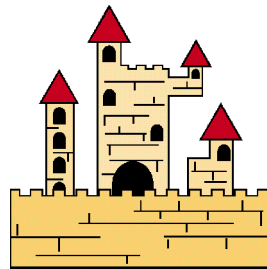

מגילת

אסתר

פרק א

- (א) ויהי בימי אֲחַשְׁוֵרוּשׁ הוּא אֲחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד כּוּשׁ שִׁבְעַת עָשָׂר יָמִים וּמֵאָה מְדִינָה:
- (ב) בְּיָמֵיהֶם הָיָה כְּשֶׁבַת הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ עַל כֶּסֶף מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:
- (ג) בְּשִׁנְת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֵּה לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו וְזִיל פָּרַס וּמְדֵי הַפָּרְתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו:
- (ד) בְּהִרְאֹתוֹ אֶת עֶשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֵת יָקָר הַתְּפָאֶרֶת גְּדוּלְתוֹ יָמִים רַבִּים שְׁמוֹנִים וּמֵאֵת יוֹם:
- (ה) וּבְמִלּוֹאת הַיָּמִים הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנְּמַצָּאִים בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן מִשְׁתֵּה שִׁבְעַת יָמִים בְּזוּצָר גִּזְת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ:
- (ו) זוֹר כְּרַפֵּס וְתַכְלֵת אֲזוּזוֹ בְּזוּבְלֵי בּוּץ וְאַרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מִטוֹת וְהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וְדָר וְסוּזֹרֶת:
- (ז) וְהַשְּׂקוֹת בְּכָלִי וְהָב וּכְלִים מַפְלִים שׁוֹנִים וַיִּין מַלְכוּת רַב בְּיַד הַמֶּלֶךְ:
- (ח) וְהַשְּׂתִיָּה כְּדַת אֵין אֲנֹס כִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרִצּוֹן אִישׁ וְאִישׁ:
- (ט) גַּם וְשִׁתֵּי הַמַּלְכָּה עָשְׂתָה מִשְׁתֵּה נְשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ: ס
- (י) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בֵּינָן אָמַר לְמַהוּמָן בּוֹתָא זֹרְבוּנָא בְּנִתָא וְאַבְנִתָא וְתָר וּכְרַפֵּס שִׁבְעַת הַסְרִיסִים הַמְּשָׁרְתִים אֶת פָּנֵי הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ:
- (יא) לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתֵּי הַמַּלְכָּה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכֶתֶר מַלְכוּת לְהִרְאֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת יָפְיָהּ כִּי טוֹבַת מִרְאֵה הִיא:
- (יב) וְתִמְאָן הַמַּלְכָּה וְשִׁתֵּי לְבוֹא בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסְרִיסִים וַיִּקְרַע הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַזְּמוּתוֹ בְּעֶרְהָ בּוּ:
- (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְזוֹכְמִים יִדְעִי הָעֵתִים כִּי כֵן דַּבַּר הַמֶּלֶךְ לְפָנֵי כָּל יִדְעֵי דַת וְדִין:

(יד) והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלכה הישבים ראשנה במלכות:
 (טו) כדת מיה לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלכה אושורוש ביד הסריסים: ס
 (טז) ויאמר <מומכן> ממוכן לפני המלכה והשרים לא על המלכה לבדו ענתה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלכה אושורוש:
 (יז) כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבנות בעליהן בעיניהן באמרם המלכה אושורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו ולא באה:
 (יז) והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלכה וכדי בויון וקצף:
 (יט) אם על המלכה טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתו פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלכה אושורוש ומלכותה יתן המלכה לרעותה הטובה ממנה:
 (כ) וישמע פתגם המלכה אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן:
 (כא) ויטיב הדבר בעיני המלכה והשרים ויעש המלכה כדבר ממוכן:
 (כב) וישלחו ספרים אל כל מדינות המלכה אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שדר בביתו ומדבר כלשון עמו: פ

פרק ב

א) אזור הדברים האלה כשה נזמת המלכה אושורוש וזכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נזמר עליה:
 (ב) ויאמרו נערי המלכה משרתי בקשו למלכה נערות בתולות טובות מראה:
 (ג) ויפקד המלכה פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלכה שימר הנשים ונתון תמרוקיהן:
 (ד) והנערה אשר תיטב בעיני המלכה תמלך תזות ושתי ויטיב הדבר בעיני המלכה ויעש כן: ס
 (ה) איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני:
 (ו) אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל:
 (ז) ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת הדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקווה מרדכי לו לבת:
 (ז) ויהי בהשמע דבר המלכה ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקוז אסתר אל בית המלכה אל יד הגי שימר הנשים:
 (ט) ותיטב הנערה בעיני ותשא זוסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלכה וישנה ואת נערתיה לטוב בית הנשים:
 (י) לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד:
 (יא) ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני וזצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה:
 (יב) ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלכה אושורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר וזרש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה וזרשים בשמן המור וששה וזרשים בבשמים ובתמרוקי הנשים:
 (יג) וזוה הנערה באה אל המלכה את כל אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלכה:
 (יד) בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני אל יד שעשנו סריס המלכה שימר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלכה כי אם זופץ בה המלכה ונקראה בשם:

(טו) ובהגיע תר אסתר בת אבינוזיל הד מרדכי אשר לקחו לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שימר הנשים ותהי אסתר נשאת זון בעיני כל ראייה:
(טז) ותלקחו אסתר אל המלך אֶזְשֹׁרוּשׁ אֶל בֵּית מַלְכוּתוֹ בַּזֹּרֵשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא וזֶרֶשׁ טַבַּת בַּשָּׁנָה שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ:

ותשא זון וזסד לפניו מכל הבתולת וישם
ועבדיו את משתה אסתר והנזה למדינות

(יז) ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים
כתר מלכות בראשה וימליכה תזות ושתתי:
(יז) ויעש המלך משתה גדול לכל שריו
עשה ויתן משאת פיד המלך:

(יט) ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער המלך:
(כ) אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה
כאשר היתה באמנה אתו: ס

(כא) בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בנתן ותרש שני סריסי המלך משימרי הסף ויבקשו
לשלוז יד במלך אֶזְשֹׁרוּשׁ:

(כב) ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי:
(כג) ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר הדברי הימים לפני המלך: פ

פרק ג

(א) אזור הדברים האלה גדל המלך אֶזְשֹׁרוּשׁ את המן בן המדתא האגני וינשאהו
וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו:
(ב) וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים ומשתנוזים להמן כי כן צוה לו
המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתנוזה:
(ג) ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי מודוע אתה עובר את מצות
המלך:

(ד) ויהי <באמרם> כאמרם אליו יום ויום ולא שבע אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו הדברי מרדכי
כי הגיד להם אשר הוא יהודי:

(ה) וירא המן כי אין מרדכי כרע ומשתנוזה לו וימלא המן זומה:

(ו) ויבו בעיניו לשלוז יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל
היהודים אשר בכל מלכות אֶזְשֹׁרוּשׁ עם מרדכי:

(ז) בזרש הראשון הוא זרש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אֶזְשֹׁרוּשׁ הפיל פור הוא הגורל לפני המן
ביום ליום ובזרש לזרש שנים עשר הוא זרש אדר: ס

(ז) ויאמר המן למלך אֶזְשֹׁרוּשׁ ישנו עם אזור מפור ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותה ודתיהם
שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניזום:

(ט) אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים כפר כסף אשקול על ידי עשי המלכה להביא
אל גני המלך:

(י) ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגני צרר היהודים:

(יא) ויאמר המלך להמן הכסף נתון לה והעם לעשות בו כטוב בעיניה:

(יב) ויקראו ספרי המלך בזרש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשר צוה המן אל
אֶזְשֹׁרוּשׁ לפני המלך ואל הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם
ועם כלשוננו בשם המלך אֶזְשֹׁרוּשׁ נכתב ונזותם בטבעת המלך:

(יג) ונשלוזו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער
ועד זקן טף ונשים ביום אזור בשלושה עשר לזרש שנים עשר הוא זרש אדר ויכלם לבוז:

יד) פתשגן הפתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות שתדים ליום הזה:
טו) הרצים יצאו דוזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשתות והעיר
שושן גבוכה: פ

פרק ד

א) ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך
העיר וינעק ויקה גדלה ומרה:
ב) ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק:
ג) ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודחו מניע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספד שק ואפר יצע לרבים:
ד) <ותבואינה> ותבואנה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתנולול המלכה מאד

ותשלוח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל:
ה) ותקרא אסתר להתק מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה
זה:

ו) ויצא התק אל מרדכי אל רחוב העיר אשר לפני שער המלך:
ז) ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הססף אשר אמר המן לשקול על גגו המלך
<ביהודים> ביהודים לאבדם:

ח) ואת פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות
עליה לבוא אל המלך להתוונן לו ולבקש מלפניו על עמה:
ט) ויבוא התק ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
י) ותאמר אסתר להתק ותצוהו אל מרדכי:

יא) כל עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל הזוחר
הפנימית אשר לא יקרא אות דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וזיה ואני
לא יקראתי לבוא אל המלך זה שלוש יום:
יב) ויגידו למרדכי את דברי אסתר: פ

יג) ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים:
יד) כי אם הזורש תזורשי בעת הזאת רוזן והצלה ועמוד ליהודים במקום אזור ואת ובית אביך
תאבדו ומי יודע אם לעת פואת הגעת למלכות:
טו) ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי:

טז) לך פנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו
שלישת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום פן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת
וכאשר אבדתי אבדתי:
יז) ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צותה עליו אסתר: ס

פרק ה

א) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בוזר בית המלך הפנימית נכזו בית
המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכזו פתחו הבית:
ב) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בוזר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר
את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ס

(ג) ויאמר לה המלכה מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד וזצי המלכות ונתן לך:
(ד) ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשיטה אשר עשיתי לו:
(ה) ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשיטה אשר עשתה אסתר:

(ו) ויאמר המלך לאסתר במשיטה היין מה שאלתך ונתן לך ומה בקשתך עד וזצי המלכות ותעשי:
(ז) ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי:
(ח) אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשיטה אשר אעשה להם ומוזר אעשה כדבר המלך:
(ט) ויצא המן ביום ההוא שימוז וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי זומה:
(י) ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אהבו ואת זרש אשתו:
(יא) ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך:
(יב) ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשיטה אשר עשתה כי אם אותי וגם למזור אני קרוא לה עם המלך:

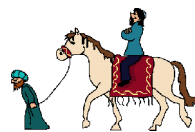
(יג) וכל זה אינני עושה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי וישב בשער המלך:
(יד) ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עין גבה וזמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשיטה שימוז ויטב הדבר לפני המן ויעש העץ: פ

פרק ו

(א) בלילה ההוא נדרה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך:
(ב) וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בנתנא ותרש שני סריסי המלך משומרי הסף אשר בקשו לשלוח יד במלך אוןשורוש:
(ג) ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר:
(ד) ויאמר המלך מי בוזר והמן בא לזצר בית המלך הוויצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו:
(ה) ויאמרו נערי המלך אליו הגה המן עמד בוזר ויאמר המלך יבוא:
(ו) ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך זופץ ביקרו ויאמר המן בלבן למי זופץ המלך לעשות יקר יותר ממני:
(ז) ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך זופץ ביקרו:
(ח) ויבאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן פתר מלכות בראשו:

(ט) ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את האיש אשר המלך זופץ ביקרו והרכיבוהו על הסוס ברזוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך זופץ ביקרו:
(י) ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מכל יא ויקוז המן את הלבוש ואת העיר ויקרא לפניו ככה יעשה יב) וישב מרדכי אל שער המלך

(יג) ויספר המן לירש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו וזכמיו וירש אשתו אם מורע
היהודים מרדכי אשר הזכות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו:
(יד) עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ובהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר:

פרק ז

(א) ויבא המלך והמן לשתות עם אסתר המלכה:
(ב) ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מיה שאלתה אסתר המלכה ותנתן
לה ומה בקשתה עד וזצי המלכות ותעש:
(ג) ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי זון בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי
נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי:
(ד) כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפוזות נמכרנו הזורשתי כי אין הצר
שנה בענק המלך: ס
(ה) ויאמר המלך אונשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן:
(ו) ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה:
(ז) והמלך קם בנזמתו ממשתה היין אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי
ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך:
(ח) והמלך שב מגנת הבית אל בית משתה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך
הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן זופו: ס
(ט) ויאמר זורבנדה אזור מן הסריסים
למרדכי אשר דבר טוב על המלך
תלהו עליו:
(י) ויתלו את המן על העץ אשר הכין
למרדכי וזומת המלך שכה: פ

פרק זז

(א) ביום ההוא נתן המלך אונשורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר <היהודיים> היהודים ומרדכי
בא לפני המלך כי הגידה אסתר מיה הוא לה:
(ב) ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ונתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן:
פ
(ג) ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותברך ותתנון לו להעביר את רעת המן האגני
ואת מנושבתו אשר זושב על היהודים:
(ד) וישט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך:
(ה) ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי זון לפני המלך וטובה אני בעיניו וכתב
להשיב את הספרים מנושבת המן בן המדתא האגני אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל
מדינות המלך:
(ו) כי איכבה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיכבה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ס
(ז) ויאמר המלך אונשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על
העץ על אשר שלחו ידו <ביהודיים> ביהודים:
(ח) ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וזתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב
בשם המלך ונותתם בטבעת המלך אין להשיב:

(ט) ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בודש השלישי הוא זודש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האזשדרפנים והפוזות ושרי המדינות אשר מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם:
 (י) ויכתב בשם המלך אזשורש וזותם בטבעת המלך וישלחו ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרקש האזשטרנים בני הרמכים:
 (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמוד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל זייל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושכלם לבזו:
 (יב) ביום אזור בכל מדינות המלך אזשורוש בשלושה עשר לזודש שנים עשר הוא זודש אדר:
 (יג) פתשון הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים ולהיות <היהודיים> היהודים <עתודים> עתידים ליום הזה להנקם מאיביהם:
 (יד) הרצים רכבי הרקש האזשטרנים יצאו מבבלים ודזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה: פ
 (טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וזור ועטרת זהב גדולה ותכריף בוז וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה:
 (טז) ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר:
 (יז) ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע שמחה וששן ליהודים מישתה יום טוב ורבים מעמי הארץ מתיידיים כי נפל פזוד היהודים עליהם:

פרק ט

(א) ובשנים עשר זודש הוא אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוף הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם:
 (ב) נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אזשורוש לשלחו יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פוזדם על כל העמים:
 (ג) וכל שרי המדינות והאזשדרפנים והפוזות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים כי נפל פוזד מרדכי עליהם:
 (ד) כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול: פ
 (ה) ויכו היהודים בכל איביהם מכת זורב והרג ואבדן ועשו בשנאייהם כרצונם:
 (ו) ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד זומש מאות איש:
 (ז) ואת פרשנדתא ואת דלפון
 (ח) ואת פורתא ואת אדליא
 (ט) ואת פרמשתא ואת אריסי
 (י) עשרת בני המן בן המנדתא
 (יא) ביום ההוא בא מספר ההרועים בשושן הבירה לפני המלך: ס
 (יב) ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד זומש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתה ונתת לה ומה בקשתה עוד ותעשי:
 (יג) ותאמר אסתר אם על המלך טוב נתן גם מזור ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ:
 (יד) ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו:
 (טו) ויקהלו <היהודיים> היהודים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לזודש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את ידם:
 (טז) וישאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם וזו מאיביהם והרג בשנאייהם זומשה ושבעים אלף ובבזה לא שלחו את ידם:

ואת אספתא:

ואת ארידתא:

ואת ארדי ואת וזתא:

צור היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם:

(יז) ביום שלשה עשר לחדש אדר וזו בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
 (יח) <והיהודיים> והיהודים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו וזו בומשה
 עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
 (יט) על כן היהודים <הפרושים> הפרושים הישיבים בערי הפרוות עשים את יום ארבעה עשר לחדש
 אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוז מנות איש לרעהו: פ
 (כ) ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלוז ספרים אל כל היהודים אשר בכל
 מדינות המלך אושורוש הקרובים והרחוקים:
 (כא) לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום זמשה
 עשר בו בכל שנה ושנה:

(כב) כימים אשר נזו בהם היהודים מאזיביהם והחדש אשר נהפך להם מינון לשמחה ומאכל ליום
 טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוז מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים:
 (כג) וקבל היהודים את אשר הזלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם:
 (כד) כי המן בן המדתא האגני צרר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל
 פור הוא הגורל להמם ולאבדם:
 (כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מוזשבתו הרעה אשר זשב על היהודים על ראשו
 ותלו אתו ואת בניו על העץ:
 (כו) על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על
 קכה ומה הגיע אליהם:
 (כז) קימו וקבלו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים
 את שני הימים האלה ככתבם וכומנם בכל שנה ושנה:
 (כז) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי
 הפורים האלה לא יעברו מותוף היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: ס
 (כט) ותכתב אסתר המלכה בת אבינויל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפורים הזאת
 השנית:
 (ל) וישלוז ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אושורוש דברי שלום
 ואמת:
 (לא) לקים את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר
 קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזקתם:
 (לב) ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר: פ

פרק י

(א) וישם המלך <אושורוש> אושורוש מס על הארץ ואי הים:
 (ב) וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם כתובים על ספר
 דברי הימים למלכי מדי ופרס:
 (ג) כי מרדכי היהודי משנה למלך אושורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אזוי דרש טוב לעמו ודבר
 שלום לכל זרעו:

